

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Q. T. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2020, č. j. CPR-25085-2/ČJ-2020-930310-V230, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 2. 2021, č. j. 17 A 105/2020 - 49,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek vůči rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2020, č. j. CPR-25085-2/ČJ-2020-930310-V230, a vůči rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 2. 2021, č. j. 17 A 105/2020 - 49.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností napadl v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti označenému rozhodnutí žalované, kterým bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 22. 5. 2020, č. j. KRPK-95061-44/ČJ-2019-190027. Žalovaný změnil část výroku ve znění: *počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pobude oprávnění k pobytu na území České republiky*, tak že nově zní: *počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování*. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, neboť bylo zjištěno, že žalobce opakovaně porušoval právní předpis. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena na 1 rok s tím, že počátek uvedené doby byl podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec pobude oprávnění k pobytu na území České republiky.

[2] Součástí kasační stížnosti byl také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel tento návrh odůvodňuje tím, že přiznáním odkladného účinku lze dosáhnout

toho, aby konečný úspěch kasační stížnosti nebyl jen formální, ale i faktický, tedy aby ochrana poskytovaná veřejným subjektivním právům stěžovatele prostřednictvím institutu kasační stížnosti byla včasná a spravedlivá. Stěžovatel poukázal na judikaturu NSS a uvedl, že na území České republiky žije již od roku 1999 ve společné domácnosti se svou družkou a společně vychovávají nezletilou dceru narozenou v roce 2004. Jelikož byl stěžovatel v minulosti odloučen od své dcery z důvodu výkonu trestu odnětí svobody, tak nyní nahrazuje ztracený čas a plně se jí věnuje. Nezletilá dcera si na něho vytvořila pevné citové pouto a opakované odloučení od otce by pro ni mělo fatální dopad do jejího psychického stavu. V této souvislosti stěžovatel odkázal na čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Družka i nezletilá dcera jsou plně integrovány do české společnosti skrze trvalý pobyt a nemohou a ani nechtějí se stěžovatelem dlouhodobě do Vietnamu vycestovat. Nejeví se tedy v nejlepším zájmu dítěte, aby došlo k odloučení nezletilé dcery od stěžovatele a k jejímu nucenému vycestování do neznámého prostředí, když v České republice celý život žije a je do české společnosti plně integrována. Stěžovatel dále poukázal na zprávu OSPOD, ve které bylo jednoznačně konstatováno, že případné nucené odloučení stěžovatele od jeho nezletilé dcery by bylo zcela nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života nezletilé dcery.

[3] Žalovaná ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedla, že s ním nesouhlasí. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by totiž podle žalované bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, jímž je požadavek, aby se na území České republiky zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád České republiky. Má-li být opatření ve formě správního vyhoštění při zjištění opakovaného neoprávněného pobytu na území ČR opatřením účinným, musí jeho účinky nastat co nejdříve po spáchání protiprávního jednání, resp. po jeho projednání. Další legalizaci pobytu cizinců na území České republiky z důvodu využití všech opravných prostředků v rámci správního či soudního řízení je bezdůvodně prodlužována doba jejich dalšího pobytu na území České republiky, během které se cizincům nabízí, aby např. prostřednictvím svých vazeb na území (zintenzivněním zájmu o potomky, početím dítěte, ovlivněním svědků) dosáhli důvodnosti aplikace ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců pro nepřiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejich soukromého a rodinného života.

[4] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproporcionalitu újmy způsobenou stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

pokračování

[5] V posuzovaném případě byly splněny obě uvedené podmínky, a Nejvyšší správní soud tak shledal návrh stěžovatele důvodným. Z tvrzení stěžovatele je zřejmé, že by mu v případě vycestování z České republiky hrozila újma spočívající v zásahu do jeho soukromého a rodinného života a vazeb na území České republiky (z návrhu stěžovatele je zřejmé, že je na území České republiky dlouhodobě usazen a žije zde s družkou a dcerou). Nejvyšší správní soud zároveň neshledal, že by se přiznání odkladného účinku dotklo práv třetích osob. Lze proto konstatovat, že první podmínka pro přiznání odkladného účinku splněna je. Výkon rozhodnutí o správním vyhoštění by mohl představovat pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by se tento výkon a jiné právní následky napadeného rozhodnutí neodložily. Nucené vycestování mimo území České republiky by mělo nepochybně za následek i ztížení možností stěžovatele uplatnit svá práva v řízení u soudu, přestože je zastoupen advokátem.

[6] Soud se dále zabýval otázkou, zda je splněna i druhá podmínka, tj. zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. V daném případě připadá v úvahu veřejný zájem související s pobytem cizinců na území České republiky, který je zajišťován mj. i tím, že cizinci, jimž bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění, a kterým uplynula doba k vycestování z území České republiky, se na tomto území zdržovat nemohou. V daném případě však přiznání odkladného účinku „jen“ odsouvá účinky rozhodnutí žalované po dobu, kdy je zákonnost napadeného rozhodnutí přezkoumávána. Lze tedy konstatovat, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Protože obě zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku byly splněny, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu